

республика, която обикновенно наричътъ гробища

«Може бы нѣкой да попыта, защо азъ заржчахъ да ми направятъ мраморенъ и великолѣпенъ гробъ? Отговарямъ: защото искахъ да са начертаятъ на него престжпленіята ми, поискахъ да ми са въздигне гробъ предъ който потомството да са събира и разсждава.

«И сега, пріими цѣлованіето ми, ты който четешъ тѣзи редове, пролѣй една сълза за мене, който не съществувамъ вече на земята, и моли Вышняго за мене. Заклевамъ та въ каквото имашъ най-свето испълни вѣрно завещаніето ми и живѣй въ миръ и въ радость.

Паскаль (Теодуловъ) Тоннера.»

Много време Евстатій продължаваше мълчеливо да държя въ ржцѣ ржкописа. Таковози впечатлѣніе произведе на него съдържаніето на двѣтъ хартии. Мълчахъ и двамата му пріатели Гирджикътъ и Мацко, защото сърцето имъ бѣ много смутено, и ако посмѣяхъ да продумать, сълзытъ имъ быхъ ги пресѣкли.

Най подиръ Евстатій станъ и като пристжпни колѣннич предъ мъртвеца, когото освѣтявахъ погребалны свѣщи; като са помоли мълчишкомъ за усопшыя издигнъ си ржцѣтъ къмъ небето и рече:

— Сѣнко на блаженнопочившаго Паскаля! Прощавамъ та! Боже Вышний дай му миръ и тишина! Упокой го въ нѣдрата на славата си, и чуй смиренната ми молба!

Майката на Мацка плачеше и тя, и часътъ на изнасянето настанъ.

— Да погребемъ мъртвоя (рече Мацко) при гроба на Іоакима.

— По добръ да го погребемъ (рече Гирджикътъ) въ сжщия гробъ.